

DECYZJA KOMISJI**z dnia 21 kwietnia 2015 r.****w sprawie powiadomienia państwa trzeciego o możliwości uznania go za niewspółpracujące państwo trzecie w zakresie zwalczania nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów**

(2015/C 142/06)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 z dnia 29 września 2008 r. ustanawiające wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1936/2001 i (WE) nr 601/2004 oraz uchylające rozporządzenia (WE) nr 1093/94 i (WE) nr 1447/1999⁽¹⁾, w szczególności jego art. 32,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. WPROWADZENIE

- (1) Rozporządzeniem (WE) nr 1005/2008 („rozporządzenie w sprawie połowów NNN”) ustanowiono unijny system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym (NNN) połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania.
- (2) W rozdziale VI rozporządzenia w sprawie połowów NNN określono procedury dotyczące uznania państw trzecich za niewspółpracujące, działań wobec takich państw (*démarches*), sporządzania wykazu takich państw, usunięcia z tego wykazu, publicznego dostępu do niego i wszelkich środków nadzwyczajnych.
- (3) Zgodnie z art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja powinna powiadomić państwa trzecie o możliwości uznania ich za państwa niewspółpracujące. Takie powiadomienie ma charakter wstępny. Powiadomienie opiera się na kryteriach określonych w art. 31 rozporządzenia w sprawie połowów NNN. Komisja powinna również podjąć wobec powiadamianych państw członkowskich wszelkie działania określone w art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN. W szczególności Komisja powinna zawrzeć w powiadomieniu informacje dotyczące istotnych faktów i ustaleń leżących u podstaw takiego uznania, a także zapewnić tym państwom możliwość udzielenia odpowiedzi i dostarczenia dowodów przemawiających przeciwko takiemu uznaniu lub, w stosownych przypadkach, przedstawienia planu działania na rzecz poprawy sytuacji oraz środków już podjętych w celu jej naprawy. Komisja powinna wyznaczyć powiadamianym państwom trzecim odpowiedni czas na przedstawienie odpowiedzi na powiadomienie, a także wystarczający czas na naprawę sytuacji.
- (4) Zgodnie z art. 31 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja powinna wskazać państwa trzecie, które uznaje za niewspółpracujące w zakresie zwalczania połowów NNN. Państwo trzecie należy uznać za niewspółpracujące, jeżeli nie wypełnia ono swoich obowiązków spoczywających na nim na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie bandery, państwie portu, państwie nadbrzeżnym lub państwie zbytu, polegających na podejmowaniu działań w celu zapobiegania połowom NNN oraz ich powstrzymywania i eliminowania.
- (5) Uznanie państw trzecich za niewspółpracujące powinno opierać się na przeglądzie wszelkich informacji określonych w art. 31 ust. 2 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- (6) Zgodnie z art. 33 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Rada powinna sporządzić wykaz niewspółpracujących państw trzecich. W odniesieniu do tych państw mają zastosowanie między innymi środki określone w art. 38 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- (7) Zgodnie z art. 20 ust. 1 rozporządzenia w sprawie połowów NNN świadectwa połowowe zatwierdzone przez państwa trzecie bandery są akceptowane, pod warunkiem że Komisja otrzymała powiadomienie o rozwiązaniach dotyczących wdrożenia, kontroli i egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz środków ochrony i zarządzania, których muszą przestrzegać statki rybackie tych państw trzecich.
- (8) Zgodnie z art. 20 ust. 4 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja ma prowadzić współpracę administracyjną z państwami trzecimi w obszarach związanych z wdrożeniem przepisów tego rozporządzenia.

2. POSTĘPOWANIE DOTYCZĄCE KRÓLESTWA TAJLANDII

- (9) Zgodnie z art. 20 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja otrzymała powiadomienie od Królestwa Tajlandii jako państwa bandery w dniu 6 października 2009 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 1.

- (10) W dniach 18–22 kwietnia 2011 r. przedstawiciele Komisji przy wsparciu ze strony Europejskiej Agencji Kontroli Rybołówstwa odbyli wizytę w Tajlandii w ramach współpracy administracyjnej przewidzianej w art. 20 ust. 4 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- (11) Celem wizyty było zweryfikowanie informacji na temat wprowadzonych przez Tajlandię rozwiązań w zakresie wdrożenia, kontroli i egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz środków ochrony i zarządzania, których muszą przestrzegać jej statki rybackie, oraz informacji na temat środków podjętych przez Tajlandię w celu wypełnienia obowiązków w zakresie zwalczania połowów NNN oraz w celu spełnienia wymogów i punktów dotyczących wdrażania unijnego systemu świadectw połowowych.
- (12) Sprawozdanie końcowe z wizyty przesłano do Tajlandii w dniu 30 czerwca 2011 r.
- (13) Dnia 27 kwietnia 2012 r. odbyło się spotkanie techniczne służb Komisji i Tajlandii. Tajlandia przedstawiła aktualne informacje na temat rozwoju sytuacji od kwietnia 2011 r. w odniesieniu do wdrażania rozporządzenia w sprawie połowów NNN. Tajlandia przedstawiła zmienioną ustawę o rybołówstwie przyjętą przez Radę Ministrów i gotową do przyjęcia przez Senat i Parlament, program dotyczący satelitarnego systemu monitorowania statków, który został uruchomiony z zamiarem rozbudowy w 2013 r., i ostateczną wersję projektu krajowego planu działania w zakresie połowów NNN, gotową do tłumaczenia.
- (14) W dniach 9–12 października 2012 r. przedstawiciele Komisji odbyli kolejną wizytę w Tajlandii w celu skontrolowania działań podjętych podczas pierwszej wizyty.
- (15) Sprawozdanie końcowe z wizyty przekazano Tajlandii w dniu 9 listopada 2012 r.
- (16) Dnia 29 listopada 2012 r. Tajlandia przekazała dodatkowe informacje, a dnia 23 stycznia 2013 r. – swoje uwagi do sprawozdania z wizyty w listopadzie 2012 r.
- (17) W dniu 15 lutego Komisja ustosunkowała się do uwag w odniesieniu do sprawozdania z wizyty w Tajlandii z dnia 23 stycznia 2013 r.
- (18) Tajlandia przekazała dodatkowe informacje w formie planu działania na rzecz ulepszenia systemów identyfikowalności przywożonych produktów rybołówstwa w dniu 11 kwietnia 2013 r.
- (19) W dniach 8–9 października 2014 r. przedstawiciele Komisji odbyli kolejną wizytę w Tajlandii w celu skontrolowania działań podjętych podczas wizyty w październiku 2012 r.
- (20) Sprawozdanie końcowe z wizyty przesłano do Tajlandii w dniu 29 października 2014 r. W trakcie wizyty przedstawiciele Komisji stwierdzili, że w odniesieniu do najważniejszych niedociągnięć wykrytych od 2011 r. poczyniono niewielkie postępy lub nie poczyniono postępów w ogóle.
- (21) W dniu 19 listopada 2014 r. odbyło się spotkanie Tajlandii oraz służb Komisji, podczas którego Tajlandia przedstawiła dodatkowe uwagi. Po spotkaniu Tajlandia przedstawiła szereg uwag na piśmie. W dniu 28 stycznia 2015 r. Tajlandia przedstawiła nieoficjalną wersję zmienionej ustawy o rybołówstwie, która została opublikowana dnia 9 stycznia 2015 r. (odniesienie do ustawy o rybołówstwie B.E. 2558 (2015)).
- (22) Tajlandia jest członkiem Komisji ds. Tuńczyka na Oceanie Indyjskim (IOTC). Tajlandia ratyfikowała Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS) z 1982 r.
- (23) W celu przeprowadzenia oceny przestrzegania przez Tajlandię jej międzynarodowych zobowiązań jako państwa bandery, państwa portu, państwa nadbrzeżnego lub państwa zbytu określonych w międzynarodowych porozumieniach wspomnianych w motywie 22 i ustanowionych przez wymienioną w nim regionalną organizację ds. zarządzania rybołówstwem Komisja zgromadziła i przeanalizowała wszystkie informacje, które uznała za niezbędne do celów takiej oceny. Obecnie głównym tekstem prawnym dla tajlandzkiej organizacji ds. zarządzania rybołówstwem jest ustawa w sprawie rybołówstwa z 1947 r. Zmieniona ustawa opublikowana w styczniu 2015 r. ma wejść w życie w 2015 r. Uzupełnia ją szereg rozporządzeń ministerialnych i notyfikacji obejmujących techniczne aspekty zarządzania rybołówstwem. Większość z tych tekstów ma więcej niż 10 lat i nie zostały one zaktualizowane. Władze Tajlandii zaakceptowały konieczność zmiany ustawy o rybołówstwie i od lat pracują nad opracowaniem nowego instrumentu.
- (24) Komisja wykorzystała również dostępne informacje wynikające z danych opublikowanych przez IOTC, jak również ogólnodostępne dane.

3. MOŻLIWOŚĆ UZNANIA TAJLANDII ZA NIEWSPÓŁPRACUJĄCE PAŃSTWO TRZECIE

- (25) Zgodnie z art. 31 ust. 3 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja przeprowadziła analizę obowiązków Tajlandii jako państwa bandery, państwa portu, państwa nadbrzeżnego lub państwa zbytu. Do celów tego przeglądu Komisja wzięła pod uwagę kryteria określone w art. 31 ust. 4–7 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.

3.1. Powtarzające się przypadki prowadzenia przez statki połowów NNN oraz przepływów handlowych produktów pochodzących z połowów NNN (art. 31 ust. 4 rozporządzenia w sprawie połowów NNN)

- (26) Na podstawie informacji uzyskanych podczas wizyt na miejscu oraz ogólnie dostępnych informacji Komisja ustaliła, że co najmniej 11 statków brało udział w połowach NNN w okresie od 2010 r. do 2014 r. ⁽²⁾ ⁽³⁾ ⁽⁴⁾.
- (27) Zgromadzone dowody świadczą o tym, że istnieją meldunki, z których wynika, iż statki pływające pod banderą Tajlandii dopuściły się następujących poważnych naruszeń sprzecznych ze środkami ochrony i zarządzania odnośnych obszarów połowowych: prowadzenie połowów bez ważnej licencji, upoważnienia lub pozwolenia wydanych przez państwo bandery lub odpowiednie państwo nadbrzeżne; prowadzenie połowów bez urządzeń satelitarnego systemu monitorowania statków (VMS) na morzu pełnym i w państwach nadbrzeżnych, w których VMS jest wymagany w przypadku wszystkich statków pływających pod obcą banderą; przedstawianie błędnych informacji dotyczących obszarów połowowych, aby świadectwa połowowe zostały zatwierdzone przez władze Tajlandii, a produkty mogły być przywożone do UE; fałszowanie lub zatajanie ich oznakowań, tożsamości bądź rejestracji; utrudnianie pracy urzędników państwa nadbrzeżnego przy wykonywaniu ich obowiązków związanych ze sprawdzaniem zgodności z obowiązującymi środkami ochrony i zarządzania. Ponadto niektóre z tych statków nie wypełniły swoich obowiązków w zakresie rejestrowania i zgłaszania wejścia, wyjścia i danych dotyczących połowów organom państw nadbrzeżnych. Tajlandzki Departament Rybołówstwa zbadał jeden z przypadków, jak wyjaśniono w niniejszej decyzji (motyw 79), ale Komisji nie przedstawiono dowodów na prowadzenie innych działań.
- (28) W październiku 2014 r. 5 statków tajlandzkich zostało aresztowanych za prowadzenie nielegalnych połowów w wyłącznej strefie ekonomicznej (w.s.e.) Papui-Nowej Gwinei (PNG). Brak VMS na pokładzie większości statków tajlandzkich (zob. motyw 37) w połączeniu ze słabą współpracą z państwami sąsiadującymi (sekcja 3.2 niniejszej decyzji) sugeruje, że ryzyko wystąpienia połowów NNN we flocie Tajlandii jest wysokie. To przypuszczenie potwierdza fakt, że wiele tajlandzkich statków prowadziło w latach 2011–2014 połowy NNN na Oceanie Indyjskim i na zachodnim Pacyfiku (zob. motyw 26). Lokalizacja i rozpowszechnianie się tych przypadków wiąże się z rozmieszczeniem tajlandzkiej floty dalekomorskiej przed 2012 r.
- (29) W przeszłości wkład floty Tajlandii w ogólną produkcję w zakresie rybołówstwa pochodzącą z połowów morskich wynosił 40 %. Produkcja ta znacznie zmniejszyła się w ostatnich latach z powodu przełowienia stad ryb dennych i pelagicznych w wodach tajlandzkich ⁽⁵⁾. Według doniesień w 2007 r. flota Tajlandii prowadziła połowy w Indonezji, Kambodży, Malezji, Bangladeszu, Somalii, na Madagaskarze i w Mjanmie, w których uczestniczyło ponad 460 znanych statków. Obecnie flota dalekomorska jest ograniczona do 10 takłowców upoważnionych do połowów w obszarze IOTC oraz 52 trawlerów posiadających licencję na prowadzenie połowów w Papui-Nowej Gwinei. Uszczuplenie stad ryb w wodach terytorialnych Tajlandii w połączeniu ze zmniejszeniem obszaru połowowego w związku z utratą praw dostępu do wód państw trzecich sugeruje, że duża liczba statków rybackich nadal prowadzi nielegalną działalność, nie podlegając regulacjom ani nie raportując połowów zarówno na morzu pełnym, jak i na wodach państw nadbrzeżnych.
- (30) Flota powiększyła się o ponad 15 000 statków od 2011 r. i obecnie liczy około 40 000 statków, z czego 7 000 zostało zaklasyfikowanych jako statki handlowe (każdy o pojemności brutto ponad 20 ton). Mniej niż jedna piąta wszystkich statków stosuje dzienniki połowowe, co sugeruje, że większość połowów nie jest raportowana. W związku z tym Tajlandia nie wywiązała się ze swoich obowiązków państwa nadbrzeżnego, mających zapewnić optymalne wykorzystanie zasobów ryb w w.s.e. zgodnie z czynnikami naukowymi, środowiskowymi i gospodarczymi, jak określono w art. 61 i 62 UNCLOS. Narusza to także pkt 24 międzynarodowego planu działania na rzecz zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania (MPD-NNN ⁽⁶⁾), który przewiduje obowiązek regularnego dostarczania informacji na temat połowów z dzienników połowowych.
- (31) Motywy 28–30 dowodzą, że rybołówstwo i przemysł Tajlandii charakteryzują się uszczupleniem zasobów ryb, zmniejszeniem obszaru połowowego (zamykanie obszaru w.s.e. i utrata dostępu do wód nadbrzeżnych państw trzecich) oraz zwiększeniem zdolności połowowej (z około 4 000 statków handlowych w 2011 r. do 7 000 w 2014 r.). Wszystkie opisane w tych motywach fakty stanowią poparcie wstępnego wniosku, że flota tajlandzka prowadzi połowy niezgodnie z prawem poza tajlandzkimi wodami terytorialnymi, a jej połowy albo nie są raportowane, albo są zgłaszane w sposób niezgodny ze stanem faktycznym.

⁽²⁾ Informacje (naruszenia w 2010 r.) pochodzące ze sprawozdania „Pomoc przekazywana krajom rozwijającym się, służąca przestrzeganiu przepisów wdrażanego rozporządzenia (WE) nr 1005/2008 w sprawie nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów (NNN)”, EuropeAid/129609/C/SER/Multi.

⁽³⁾ Informacje (naruszenia w 2011 r.) pochodzące z danych IOTC są dostępne na stronie: <http://www.iotc.org/sites/default/files/documents/proceedings/2012/coc/IOTC-2012-CoC09-R%5BE%5D.pdf> oraz na s. 5–6 dokumentu <http://iotc.org/sites/default/files/documents/proceedings/2012/coc/IOTC-2012-CoC09-08a%5BE%5D.pdf> wg stanu na dzień 27.11.2014 r.

⁽⁴⁾ Informacje (naruszenia w 2014 r.) pochodzące z internetowego serwisu informacyjnego PNG Loop <http://www.pngloop.com/2014/10/27/record-12-fishing-vessels-investigation-ffas-operation-kurukuru/> oraz <http://www.emtv.com.pg/article.aspx?slug=Illegal-Fishing-Vessels-Apprehended&> wg stanu na dzień 20.11.2014 r.

⁽⁵⁾ Informacje pochodzące ze sprawozdania „Pomoc przekazywana krajom rozwijającym się, służąca przestrzeganiu przepisów wdrażanego rozporządzenia (WE) nr 1005/2008 w sprawie nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów (NNN)”, EuropeAid/129609/C/SER/Multi.

⁽⁶⁾ Międzynarodowy plan działania na rzecz zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania, Organizacja Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa, 2001.

- (32) W odniesieniu do informacji określonych w motywach 26, 27, 28 i 31 Komisja uważa, że Tajlandia nie wywiązuje się ze swoich obowiązków państwa bandery, mających na celu zapobieganie, by jej flota brała udział w działaniach NNN. W związku z tym przypomina się, że zgodnie z art. 94 ust. 2 lit. b) UNCLOS państwo bandery musi poddać jurysdykcji prawa międzynarodowego każdy statek, który pływa pod jego banderą, w tym działania jego kapitana, oficerów i załogi. Zauważa się, że państwo bandery ma obowiązek podjęcia w odniesieniu do swoich podmiotów krajowych wszelkich środków niezbędnych do ochrony żywych zasobów morza pełnego lub współpracy z innymi państwami podejmującymi takie środki.
- (33) Na podstawie art. 31 ust. 4 lit. b) Komisja zbadała również środki podjęte przez Tajlandię w odniesieniu do dostępu produktów rybnych pochodzących z połowów NNN do jej rynku.
- (34) Komisja dokonała analizy dokumentacji i innych informacji dotyczących monitorowania i kontrolowania przez Tajlandię produktów rybołówstwa pochodzących z połowów morskich oraz przywożonych produktów. Po dokonaniu oceny Komisja jest zdania, że Tajlandia nie może zagwarantować, iż produkty rybołówstwa trafiające do jej portów i zakładów przetwórczych nie pochodzą z połowów NNN. Władze tajlandzkie nie były w stanie wykazać, że posiadają wszystkie niezbędne informacje wymagane w celu zagwarantowania legalności przywożonych i przetworzonych produktów przeznaczonych na rynek UE. Główne elementy stanowiące podstawę oceny Komisji podsumowano poniżej.
- (35) Rejestracji statków tajlandzkich dokonuje Departament Morski, wydawaniem zaś licencji zajmuje się Departament Rybołówstwa; ten ostatni zaangażowany jest w oba rodzaje działalności od 2010 r. Liczba zarejestrowanych statków wzrosła niemal dwukrotnie w 2011 r. po przeprowadzeniu operacji, w ramach której władze zachęciły niezarejestrowane i nieposiadające licencji statki do rejestracji.
- (36) Wizyta z 2012 r. wykazała, że oba departamenty prowadzące rejestrację nie współpracują ze sobą oraz że różnica w liczbie zarejestrowanych statków wynosi kilka tysięcy. Brak współpracy między Departamentem Morskim i Departamentem Rybołówstwa osłabia możliwość monitorowania przez Tajlandię wielkości i zdolności połowowej floty oraz umożliwia nielegalnym podmiotom prowadzenie w Tajlandii działalności bez wykrycia tego faktu. Ryzyko, że statki tajlandzkie prowadzą połowy bez dokonywania rejestracji lub nie posiadając licencji oraz wyładowują niezadeklarowane połowy w celu przetworzenia, jest nadal wysokie.
- (37) Ponadto brak VMS jako narzędzia do monitorowania miejsca prowadzenia działalności połowowej podważa proces zatwierdzania tajlandzkich świadectw połowowych, ponieważ władze nie mogą systematycznie i niezależnie weryfikować, w jakich obszarach dokonano połowów, oraz porównywać wyników tych kontroli z danymi zadeklarowanymi przez podmioty gospodarcze. W związku z tym Tajlandia nie przestrzega wymogów mających na celu zapewnienie kompleksowego i skutecznego monitorowania i kontroli połowów oraz nadzoru nad nimi zgodnie z art. 94 UNCLOS oraz ust. 24 MPD-NNN.
- (38) Statki państw trzecich nie są upoważnione do prowadzenia połowów w wodach tajlandzkich. Tajlandia przetwarza duże ilości produktów rybołówstwa państw trzecich, pochodzących zarówno ze zgłoszonych, jak i z niezgłoszonych państw trzecich.
- (39) Niektóre ryby z państw trzecich pochodzą ze statków pływających pod banderą państw, które zostały zgłoszone przez Komisję jako potencjalnie niewspółpracujące państwa trzecie na podstawie art. 32 rozporządzenia (WE) nr 1005/2008. Są to: Korea, Papua-Nowa Gwinea i Filipiny.
- (40) Tajlandia przetwarza również ryby pochodzące z państw trzecich, które nie zostały zgłoszone zgodnie z art. 20 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, w tym Vanuatu, Sfederowanych Stanów Mikronezji i Wysp Marshalla. Zwiększa to ryzyko, że nie można zagwarantować, iż produkty rybne przeznaczone na rynek UE nie pochodzą z połowów NNN (zob. motywy 48–51).
- (41) Władze Tajlandii opracowały szereg systemów identyfikowalności w celu monitorowania i kontroli produktów rybołówstwa z państw trzecich, trafiających do tajlandzkich portów w celu przetworzenia, a następnie wywozu.
- (42) Zgodnie z informacjami przekazanymi przez władze 10 % wyładunków w portach tajlandzkich podlega sprawdzeniu. Władze nie mają jednak podstaw prawnych do przeprowadzenia kontroli, nałożenia sankcji lub udzielenia odmowy dostępu do portów tajlandzkich statkom państw trzecich. W odniesieniu do całego przywozu wydawane jest – za okazaniem szeregu dokumentów (rejestracja statku, licencja itd.) oraz świadectwa połowowego (w przypadku produktów przeznaczonych do wprowadzenia na rynek UE) – pozwolenie na przywóz. Wizyty w 2012 i 2014 r. ujawniły, że świadectwa połowowe często są dostarczane po kilku tygodniach lub nawet miesiącach od przywozu do Tajlandii. Niezwykle trudne, jeśli nie niemożliwe, jest ustalenie związku między pozwoleniem na przywóz a numerem świadectwa połowowego, co jeszcze bardziej utrudnia zapewnienie identyfikowalności.

- (43) W art. 11 ust. 2 i 3 Kodeksu odpowiedzialnego rybołówstwa FAO stanowi się, że międzynarodowy handel rybami i produktami rybołówstwa nie powinien zagrażać zrównoważonemu rozwojowi rybołówstwa, powinien być oparty na przejrzystych środkach, jak również na prostych i wszechstronnych przepisach ustawowych i wykonawczych oraz procedurach administracyjnych. MPD-NNN zawiera ponadto wytyczne dotyczące uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym środków rynkowych (pkt 65–76), które pomagają ograniczyć lub eliminować handel rybami i produktami rybnymi pozyskanymi z połowów NNN. Obserwowane przez Komisję systemy identyfikowalności (zob. motywy 44–48) wyraźnie świadczą o tym, że Tajlandia nie podjęła środków w celu zwiększenia przejrzystości swoich rynków, co pozwoliłoby zapobiec ryzyku, że produkty NNN będą po drodze przedmiotem handlu w Tajlandii.
- (44) W 2012 r. Komisja odwiedziła wiele podmiotów gospodarczych, pośredników i zakładów przetwórstwa tuńczyka w celu dokonania oceny przejrzystości i identyfikowalności na tajlandzkim rynku rybnym. Stwierdzono liczne niedociągnięcia (zob. motywy 45–47).
- (45) Władze tajlandzkie wdrożyły system identyfikowalności w celu zapewnienia, że można ustalić pochodzenie wszystkich produktów przeznaczonych na rynek UE oraz że wszystkie produkty są odpowiednio rozliczane. Podczas wizyty w październiku 2012 r. Komisja oceniła ten system identyfikowalności zarówno na szczeblu organów, jak i na szczeblu zakładów przetwórczych. Komisja ustaliła, że systemy identyfikowalności opracowane przez tajlandzkie organy publiczne nie są włączone do systemów rachunkowości przedsiębiorstw, a tym samym nie gwarantują, że dane są wyczerpujące i wiarygodne, ponieważ nie istnieje żaden związek między tym, co zostało zapisane w systemach organów, a tym, co zostało zapisane w systemach rachunkowości i produkcji przedsiębiorstw. Sytuacja ta osłabia wiarygodność łańcucha identyfikowalności na szczeblu przedsiębiorstwa. Ponadto elektroniczne bazy danych wspomagające systemy organów są niekompletne, a w kluczowych dokumentach w łańcuchu dostaw, takich jak dokument przywózowy, nie zapisuje się najważniejszych danych (np. nazwy statków zaopatrujących i rzeczywistej całkowitej ilości zakupionej przez zakład przetwórczy). Wskazuje to na braki w całym systemie identyfikowalności.
- (46) Krajowe systemy dokumentacji opracowane przez władze do celów identyfikowalności są nieprawidłowo stosowane przez podmioty gospodarcze, w przypadku których stwierdzono, iż w niewłaściwy sposób rejestrują przyjmowane ilości ryb. Naraża to system na potencjalne nadużycia, umożliwiając podmiotom gospodarczym zgłaszanie zawyżonych ilości z błędnych świadectw połowowych i fałszowanie w ten sposób pochodzenia ryb.
- (47) Do celów tego systemu przedsiębiorstwa wypełniają oświadczenie dotyczące surowców. Wypełniają one stosowny arkusz, podając całkowite ilości zadeklarowane w świadectwie połowowym, a nie faktycznie nabyte ilości. Oświadczenie jest wypełniane przez przedsiębiorstwa niezależnie od wewnętrznych systemów księgowych i to dopiero po przetworzeniu w celu uzyskania od władz oświadczenia o przetworzeniu z załącznika IV. Świadczy to o tym, że przedmiotowe systemy rejestracji danych były nieodpowiednie, ponieważ nie uwzględniały różnic w wydajności produkcji i kursów wymiany. Ponadto brak możliwości powiązania ilości surowców z ilością przetworzonych produktów za pomocą wewnętrznych systemów księgowych powoduje, iż system jest podatny i narażony na zgłaszanie nieprawdziwych danych i ukrywanie pochodzenia produktów pochodzących z połowów NNN. Stosunkowo niewielka liczba audytów przeprowadzanych przez Departament Rybołówstwa oraz brak wymiernych działań skierowanych przeciwko niedociągnięciom w systemach identyfikowalności świadczą o niechęci do zapewnienia przejrzystości w łańcuchu dostaw oraz o zaniedbaniu w zakresie podjęcia środków wobec podmiotów gospodarczych bezpośrednio lub pośrednio uczestniczących w połowach NNN zgodnie z pkt 72–74 MPD-NNN.
- (48) Wizyta z 2012 r. wykazała także, że 40 000 ton przywiezionego tuńczyka nie zostało skontrolowanych przez organy celne. Współpraca między Departamentem Rybołówstwa a organami celnymi w celu zagwarantowania rzetelności przywozu surowców jest słaba.
- (49) W ramach przygotowań do wizyty w 2014 r. Europejska Agencja Kontroli Rybołówstwa (EFCA) przeanalizowała kilkaset świadectw połowowych przedstawionych na granicach UE w odniesieniu do przesyłek pochodzących z Tajlandii. Te świadectwa połowowe zostały zatwierdzone przez tajlandzkie organy odpowiedzialne za rybołówstwo na podstawie informacji uzyskanych od tajlandzkich podmiotów gospodarczych. Skutki wyżej opisanych problemów z systemami rejestracji danych uwidoczniają się w niżej wymienionych nieprawidłowościach (zob. motywy 50 i 51).
- (50) Analiza produktów poławianych w kraju wykazała następujące niespójności: różne ilości takich samych surowców dające jednakową wagę przetworzonych produktów końcowych; dwa świadectwa połowowe wystawione w odniesieniu do tego samego rejsu; zwiększenie wagi produktów suszonych w przeciwieństwie do oczekiwanego zmniejszenia obserwowanego po procesie odwadniania; wydajność produkcji zmieniała się w zależności od eksportera, a stwierdzona ilość produktów końcowych dwukrotnie przewyższała ilość surowców; data wywozu od trzech do czterech lat po dacie połowu i produkcji; niewskazanie obszaru połowowego; nieokreślenie międzynarodowych, regionalnych i krajowych środków zarządzania i ochrony.

- (51) Analiza świadectw połowowych państwa trzeciego zatwierdzanych w Tajlandii wykazała następujące nieprawidłowości: świadectwo połowowe powiązane z udowodnioną działalnością NNN; nieprawidłowe lub niespójne dane w świadectwach połowowych, takie jak: nieprawidłowy numer IMO, niespójności dotyczące wagi złowionych, wyładowanych i przetworzonych produktów, statki niewymienione w zatwierdzonych rejestrach RFMO, statek transportowy nieujęty w wykazie statków transportowych sporządzonym przez RFMO, daty wyładunku wcześniejsze niż daty przeładunku, zmienione ilości i daty w świadectwach połowowych. To przetwarzanie produktów pochodzących z połowów bezpośrednio związanych z działalnością NNN, jak również połowów objętych świadectwami połowowymi zawierającymi łatwe do zidentyfikowania błędy, świadczy o tym, że Tajlandia zaniedbuje współpracę z innymi państwami i regionalnymi organizacjami ds. zarządzania rybołówstwem na rzecz przyjęcia odpowiednich środków związanych z rynkiem w celu zapobiegania połowom NNN oraz ich powstrzymywania i eliminowania, jak określono w pkt 68 i 72 krajowego planu działania przeciwko połowom NNN (KPD-NNN).
- (52) Informacje opisane w motywach 50 i 51 świadczą o tym, że produkty przetwarzane przez Tajlandię są sprzeczne z przepisami dotyczącymi zrównoważonego zagospodarowania połowu, jak opisano w art. 11 Kodeksu odpowiedzialnego rybołówstwa FAO, i dodatkowo podkreślają, że Tajlandia nie wprowadziła przepisów mających na celu zapewnienie właściwej współpracy z państwami trzecimi prowadzącymi połowy ani nie wdrożyła środków, które zapewniają przejrzystość i identyfikowalność produktów na rynku zgodnie z pkt 67–69 i 71–72 KPD-NNN, aby zapewnić identyfikowalność ryb lub produktów rybnych.
- (53) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej części decyzji oraz na podstawie wszystkich elementów stanu faktycznego zebranych przez Komisję i oświadczeń wydanych przez państwo, można stwierdzić, zgodnie z art. 31 ust. 3 i art. 31 ust. 4 lit. b) rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że Tajlandia nie wypełniła obowiązków spoczywających na niej na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie nadbrzeżnym i państwie zbytu w odniesieniu do zapobiegania dostępowi do jej rynku produktów rybołówstwa pochodzących z połowów NNN.

3.2. Niewypełnienie obowiązku współpracy i egzekwowania prawa (art. 31 ust. 5 rozporządzenia w sprawie połowów NNN)

- (54) Na podstawie art. 31 ust. 5 lit. a) Komisja sprawdziła, w jakim stopniu Tajlandia z nią współpracowała, odpowiadając na pytania, przekazując informacje zwrotne i prowadząc dochodzenia w sprawach dotyczących połowów NNN i związanej z nimi działalnością.
- (55) Współpraca została oceniona pod kątem postępów osiągniętych przez Tajlandię z roku na rok.
- (56) Po wizycie odbytej w 2011 r. Komisja zwróciła się do Tajlandii z prośbą o współpracę w licznych kwestiach dotyczących zarządzania rybołówstwem, którymi należało pilnie się zająć. Są one wymienione poniżej. – Ramy prawne i administracyjne w zakresie zarządzania rybołówstwem wymagały uaktualnienia wraz z przyjęciem zmienionej ustawy o rybołówstwie i krajowego planu działania w zakresie połowów NNN w celu transpozycji międzynarodowych i regionalnych przepisów dotyczących zarządzania rybołówstwem do prawa krajowego. – Komisja zwróciła się do Tajlandii z prośbą o opracowanie spójnego i odstrasżającego systemu sankcji wraz z rejestrem naruszeń i sankcji. – Komisja zasugerowała poprawę ram monitorowania, kontroli i nadzoru w celu zapewnienia kontroli dostępu floty Tajlandii i statków państw trzecich do tajlandzkich portów. Rozwój satelitarne systemu monitorowania statków oraz opracowanie planu inspekcji. – Należało poprawić skuteczność i przejrzystość systemu świadectw połowowych i identyfikowalności w odniesieniu do wywozu przeznaczanego na rynek UE.
- (57) Wizyta w Tajlandii z 2012 r. wykazała niewielkie postępy lub brak postępów w problematycznych kwestiach, na które Komisja zwróciła uwagę w 2011 r. (jak opisano w motywie powyżej). Ustawa o rybołówstwie i krajowy plan działania w zakresie połowów NNN były nadal w fazie projektu z mało konkretnym harmonogramem dotyczącym ich przyjęcia. Nie zaobserwowano postępów w ramach monitorowania, kontroli i nadzoru i – z wyjątkiem dodatkowego powiązania między dokumentami przywozowymi a świadectwami połowowymi państwa trzeciego – nie odnotowano znaczących osiągnięć we wdrażaniu systemu identyfikowalności. W sprawozdaniu Komisji z listopada 2012 r. przedstawiono szczegółowe informacje dotyczące różnych kwestii, o których mowa w tym motywie; są one identyczne z problemami stwierdzonymi podczas niedawnej wizyty w listopadzie 2014 r.
- (58) Komisja ponownie podkreśliła potrzebę podjęcia współpracy i działań naprawczych w swoim sprawozdaniu z dnia 9 listopada 2012 r. Tajlandia przedstawiła swoje uwagi do tego sprawozdania w dniu 23 stycznia 2013 r. Komisja odpowiedziała na te uwagi w dniu 15 lutego 2013 r., podkreślając, że działania Tajlandii odnoszą się do przyszłych inicjatyw, bez określenia szczegółowych celów ani ram czasowych dotyczących zakończenia. Nie przedstawiono konkretnych działań lub rozwiązań problemów, na które zwrócono uwagę podczas wizyt w 2011 i 2012 r., a pytania dotyczące przyjęcia ustawy o rybołówstwie i poprawy systemu identyfikowalności pozostały bez odpowiedzi.
- (59) Tajlandia odpowiedziała, przedstawiając w dniu 11 kwietnia 2013 r. Plan działania dotyczący poprawy systemu identyfikowalności w odniesieniu do przywożonych produktów rybnych. Dodatkowo dnia 27 kwietnia 2013 r. zorganizowano spotkanie techniczne, podczas którego Tajlandia zobowiązała się do respektowania harmonogramu przyjęcia nowych ram prawnych (ustalonego na 2013 r.) ze szczegółowymi celami będących w trakcie realizacji projektów w zakresie rybołówstwa i identyfikowalności.

- (60) W dniu 30 czerwca 2014 r. Komisja przesłała następne pismo, w którym domagała się zorganizowania kolejnej wizyty w następstwie wizyty z 2012 r. Kolejna wizyta w październiku 2014 r. wykazała, że od 2012 r. nie poczyniono postępów. Ustawa o rybołówstwie, której przyjęcie ma decydujące znaczenie dla umożliwienia wdrożenia i wyegzekwowania kluczowych narzędzi zarządzania rybołówstwem i identyfikowalności, była nadal na etapie projektu, a jej przyjęcie było zaplanowane na jakiś moment w 2015 r. Mniejsza niż w 2012 r. liczba statków była wyposażona w VMS, a kontrola świadectw połowowych rozpatrywanych w Tajlandii ujawniła ryzyko, że produkty pochodzące z połowów NNN trafiają na rynek UE. Z tych powodów Komisja uważa, że Tajlandii nie udało się rozwiązać wszystkich problemów stwierdzonych w 2012 r. ani sprawować jurysdykcji w sprawach administracyjnych, technicznych i społecznych w stosunku do swojej floty zgodnie z art. 94 UNCLOS. Ponadto Tajlandia nie wdrożyła postanowień ust. 24 MPD-NNN w odniesieniu do monitorowania i kontroli swojej floty oraz nadzoru nad nią, w szczególności w odniesieniu do wdrożenia VMS i wymogów dotyczących dzienników połowowych (zob. motywy 36–38 oraz 69–74).
- (61) Ogólnie władze Tajlandii były skłonne do współpracy i na ogół szybko odpowiadały na wnioski o udzielenie informacji lub weryfikację przekazywane zarówno przez państwa członkowskie jak i Komisję na podstawie art. 17 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1005/2008. Rzetelność udzielanych przez nie odpowiedzi była jednak osłabiona przez braki w ich systemach identyfikowalności (zob. sekcja 3.1 niniejszej decyzji). Te niedociągnięcia są potęgowane przez brak współpracy między organami tajlandzkimi a państwami trzecimi bandery, z których Tajlandia przywozi surowiec.
- (62) Zgodnie z art. 63 i 64 UNCLOS państwa nadbrzeżne i państwa bandery powinny współpracować w odniesieniu do zarządzania międzystrefowymi zasobami rybnymi oraz gatunkami ryb masowo migrujących. W punktach 28 i 51 MPD-NNN przedstawiono w zarysie praktyki i obszary działania, w których państwa powinny dążyć do współpracy. Obejmują one opracowanie wspólnych strategii, mechanizmów wymiany danych i wspólnych działań w zakresie monitorowania, kontroli i nadzoru.
- (63) Tajlandia jest największym na świecie importerem tuńczyka, z przywozem wynoszącym od 800 000 do 850 000 ton tuńczyka rocznie (dane z 2008 r.) w celu zaopatrzenia ponad 50 zakładów przetwórczych wyspecjalizowanych w przetwórstwie tych ryb. Przywóz ten w 90 % pochodzi z zachodniego i środkowego Oceanu Spokojnego, a pozostała część z zachodniego Oceanu Indyjskiego⁽⁷⁾. Liczby te zwracają uwagę na ważną rolę, jaką Tajlandia odgrywa w łańcuchu dostaw przetworzonych produktów rybołówstwa do Europy, i w związku z tym na znaczenie współpracy z państwem trzecim, z którego dokonuje ona przywozu nieprzetworzonych produktów rybołówstwa.
- (64) Od 2010 r. Tajlandia przeprowadziła jedynie 26 kontroli na tysiące przypadków przywozu z państw trzecich bandery, z czego jedynie w 14 przypadkach państwo trzecie bandery udzieliło odpowiedzi. Biorąc pod uwagę zagadnienia poruszone w motywach 51 i 52 odnośnie do problemów ze świadectwami połowowymi państw trzecich, Komisja uważa, że Tajlandia nie współpracowała z innymi państwami w celu ułatwienia komunikacji, po pierwsze nie publikując oficjalnych punktów kontaktowych ds. komunikacji międzypaństwowej, a po drugie nie zawierając umów lub uzgodnień z państwami, z których dokonuje przywozu przeznaczonych do przetworzenia produktów rybołówstwa.
- (65) W 2011 r. w Tajlandii obowiązywały dwustronne porozumienia w sprawie rybołówstwa z Mjanmą, Jemenem, Omanem, Iranem, Papuą-Nową Gwineą i Bangladeszem. Spośród nich obecnie pozostaje w mocy tylko jedno dwustronne porozumienie zawarte z poszczególnymi stowarzyszeniami połowowymi w Papui-Nowej Gwinei.
- (66) W październiku 2014 r. 5 statków tajlandzkich zostało aresztowanych za prowadzenie nielegalnych połowów w wyłącznej strefie ekonomicznej (w.s.e.) Papui-Nowej Gwinei (PNG). Kwestia ta została poruszona przez Komisję na spotkaniu z Tajlandią w dniu 19 listopada 2014 r., ale Departament Rybołówstwa oświadczył, że nic mu nie wiadomo na temat tego zdarzenia. Świadczy to o słabej współpracy Tajlandii z innymi państwami trzecimi, nawet tymi, z którymi posiada ona dwustronne porozumienia.
- (67) Zgodnie z art. 31 ust. 5 lit. b) Komisja dokonała analizy istniejących środków egzekucyjnych w celu zapobiegania połowom NNN, ich powstrzymywania i eliminowania w Tajlandii.
- (68) Zasady dotyczące rejestracji statków oraz udzielania licencji są niejasne, a niedopełnienie obowiązku rejestracji przewidzianego w przepisach Tajlandii nie było odpowiednio karane przez władze tajlandzkie⁽⁸⁾. Sytuację pogarsza brak współpracy między organami administracji w celu porównania danych dotyczących rejestracji, co powoduje, iż system jest podatny na oszustwa (motywy 35 i 36). Artykuł 94 UNCLOS oraz pkt 42 i 43 KPD-NNN wyraźnie określają obowiązki państw bandery w odniesieniu do rejestracji przez nie statków rybackich. W tym zakresie Komisja uważa, że Tajlandia nie zdołała zapewnić, aby statki pływające pod jej banderą były zarejestrowane i posiadały licencje, oraz nie podjęła skutecznych środków egzekucyjnych w celu zaradzenia tej sytuacji.

(7) Informacje pochodzące ze sprawozdania „Pomoc przekazywana krajom rozwijającym się, służąca przestrzeganiu przepisów wdrażanego rozporządzenia (WE) nr 1005/2008 w sprawie nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów (NNN)”, EuropeAid/129609/C/SER/Multi.

(8) Zob. przypis 7.

- (69) Na spotkaniu w listopadzie 2014 r. Komisja zwróciła uwagę na niskie poziomy kar przewidziane w zmienionym projekcie ustawy o rybołówstwie. Obecne poziomy kar są niewystarczające, aby pozbawić duże statki handlowe korzyści pochodzących z działalności potencjalnie niezgodnej z prawem. Kary w obecnej formie nie są kompleksowe i wystarczająco surowe, aby spełniać funkcję odstraszającą. Ponadto Departament Rybołówstwa nie prowadzi rejestru naruszeń bądź kar, a tym samym nie może łatwo powiązać naruszeń w celu wykrywania powtarzających się przestępstw. Sytuację pogarsza brak jasności i przejrzystości przepisów i procedur, w szczególności w odniesieniu do rejestracji statków oraz udzielania licencji, identyfikowalności i wiarygodności informacji na temat danych dotyczących wyładunków i połowów. Tajlandia nie wywiązuje się ze swoich obowiązków w zakresie nakładania skutecznych środków egzekucyjnych zgodnie z art. 94 UNCLOS i nie udało jej się wykazać, że dysponuje odpowiednim systemem sankcji w celu zwalczania połowów NNN zgodnie z pkt 21 MPD-NNN.
- (70) Wymogi satelitarnego systemu monitorowania statków (VMS) nie są określone w przepisach prawnych Tajlandii, a statki nie są prawnie zobowiązane do posługiwania się systemem VMS na tajlandzkich wodach terytorialnych.
- (71) W 2011 r. Departament Rybołówstwa przedstawił projekt pilotażowy dotyczący VMS, obejmujący ponad 300 statków. System był obsługiwany przez podmioty prywatne i częstotliwość sprawozdań nie spełniała międzynarodowych norm sprawozdawczości VMS, takich jak ustanowione przez regionalne organizacje ds. zarządzania rybołówstwem. Ponadto Departament Rybołówstwa nie podejmował odpowiednich działań następczych w odniesieniu do nieprawidłowości dotyczących częstotliwości sprawozdań i sprawozdawczości z VMS.
- (72) W 2012 r. projekt pilotażowy dotyczący VMS obejmował 110 statków, które prowadziły działalność połowową w państwach nadbrzeżnych lub na morzu pełnym, gdzie VMS jest wymagany przez prawo. Projekt miał zostać rozszerzony na całą flotę handlową do 2014–2015. Jednak w październiku 2014 r. jedynie 50 statków posiadało VMS i nie obowiązywały jeszcze ramy prawne nakładające wymogi w zakresie VMS na flotę tajlandzką.
- (73) Fakt, że większość floty nie dysponuje VMS, świadczy o tym, że Tajlandia nie jest w stanie monitorować działań połowowych na morzu, i podważa zdolność Departamentu Rybołówstwa do skutecznego egzekwowania przepisów mających zastosowanie do różnych odnośnych obszarów morskich. Ten fakt, w połączeniu z brakiem współpracy z państwami trzecimi, doprowadził do sytuacji, w której tajlandzkie statki prowadzą połowy bez VMS w wodach Papui-Nowej Gwinei, gdzie prawo wymaga posiadania VMS na wszystkich statkach państw trzecich. Tajlandia przedstawiła projekt programu mającego na celu zainstalowanie transponderów VMS w swojej flocie (wszystkie statki o pojemności brutto powyżej 30 ton). Niewdrożenie przez Tajlandię skutecznego systemu VMS jest niezgodne z art. 94 UNCLOS oraz zaleceniami pkt 24 MPD-NNN. W związku z tym Komisja uważa, że Tajlandia nie zapewnia kompleksowego i skutecznego monitorowania statków rybackich pływających pod jej banderą ani ich kontroli i nadzoru nad nimi.
- (74) Stosunkowo niewielka liczba weryfikacji przeprowadzonych przez właściwe organy w odniesieniu do przywozu z państw trzecich do Tajlandii (motyw 64) świadczy o tym, że Tajlandia nie współpracowała aktywnie z państwami trzecimi w celu zapewnienia legalności produktów przetworzonych. Osłabia to przejrzystość łańcucha identyfikowalności oraz zdolność Departamentu Rybołówstwa do wykrywania naruszeń i podejmowania odpowiednich działań egzekucyjnych.
- (75) Na podstawie informacji uzyskanych podczas wizyt, które przedstawiciele Komisji odbyli w 2011 i 2012 r., Komisja zauważyła, iż nie można uznać, że organom Tajlandii brakuje zasobów finansowych, lecz raczej niezbędnego otoczenia prawno-administracyjnego gwarantującego sprawne i skuteczne wypełnianie przez Tajlandię obowiązków państwa bandery, państwa nadbrzeżnego lub państwa zbytu.
- (76) Tajlandia jest uznawana za zaawansowany kraj rozwijający się⁽⁹⁾ otrzymujący pomoc za pośrednictwem partnerstw z różnymi organizacjami międzynarodowymi (np. FAO) i UE. Tajlandia ma wysoki wskaźnik rozwoju społecznego i znalazła się w 2014 r. na 89. miejscu wśród 187 państw⁽¹⁰⁾ zgodnie ze wskaźnikiem rozwoju społecznego ONZ. Biorąc pod uwagę te elementy oraz informacje uzyskane podczas wizyt w latach 2011–2014, Komisja uważa, że Tajlandii nie brakuje środków finansowych do wykonywania przez nią obowiązków państwa bandery, państwa nadbrzeżnego, państwa portu i państwa zbytu, lecz raczej niezbędnych instrumentów prawnych i administracyjnych w celu zapewnienia sprawnego i skutecznego wykonywania tych obowiązków.
- (77) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej sekcji oraz na podstawie faktów ustalonych przez Komisję i oświadczeń złożonych przez Królestwo Tajlandii, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 3 i 5 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że Tajlandia nie wypełniła obowiązków spoczywających na niej na mocy prawa międzynarodowego w odniesieniu do współpracy oraz działań egzekucyjnych.

⁽⁹⁾ Informacje pochodzące ze strony internetowej: <http://www.fao.org/fi/oldsite/FCP/en/THA/profile.htm>

⁽¹⁰⁾ Informacje pochodzące ze strony internetowej: http://hdr.undp.org/sites/all/themes/hdr_theme/country-notes/THA.pdf

3.3. Niewdrożenie przepisów międzynarodowych (art. 31 ust. 6 rozporządzenia w sprawie połowów NNN)

- (78) Tajlandia ratyfikowała w 2011 r. UNCLOS i jest umawiającą się stroną IOTC.
- (79) Zgodnie z art. 31 ust. 6 lit. b) Komisja przeanalizowała wszystkie informacje dotyczące statusu Tajlandii jako umawiającej się strony IOTC. Główne kwestie stanowiło aresztowanie pływającego pod banderą tajlandzką statku rybackiego, który prowadził połowy bez upoważnienia lub licencji w w.s.e. Mauritusa ⁽¹¹⁾ w 2011 r. oraz ewentualne naruszenia popełnione przez takłowce do połowów tuńczyka podczas przeładunków na morzu w 2013 r. ⁽¹²⁾. Tajlandia przeprowadziła dochodzenie w sprawie przypadku z 2013 r. i udzieliła zadowalającej odpowiedzi ⁽¹³⁾, nie zareagowała jednak na przypadek z 2011 r. i nie przedstawiła sprawozdania dotyczącego przeprowadzonego w tej sprawie dochodzenia ⁽¹⁴⁾. Nie jest to całkowicie zgodne z wymogami, jakich muszą przestrzegać państwa bandery, polegającymi na prowadzeniu dochodzeń w sprawach dotyczących naruszeń popełnionych przez ich statki zgodnie z art. 94 UNCLOS, oraz z obowiązkiem współpracy z państwami w sprawach dotyczących ochrony żywych zasobów i zarządzania nimi, zgodnie z art. 118 UNCLOS. Zgłoszono inne drobne kwestie dotyczące opóźnionego przekazania danych obserwatora i danych dotyczących połowów, jednak w odniesieniu do wszystkich z nich udzielono odpowiedzi w odpowiednim terminie ⁽¹⁵⁾.
- (80) Projekt zmienionej ustawy o rybołówstwie z 2015 r. pochodzi pierwotnie z 1999 r. i został w grudniu 2014 r. nieznacznie uzupełniony, aby uwzględnić dodatkowe środki odnoszące się do kontroli rybołówstwa, akwakultury, higieny żywności i systemu kar. Obecny projekt nie uwzględnia jednak w wystarczającym stopniu złożoności działalności połowowej i przechodzącego przez Tajlandię handlu produktami w jego obecnej postaci. Po pierwsze, definicje wydają się niewystarczające, ponieważ nie określają działań, które uważane są za połowy NNN lub stanowią poważne naruszenie. Po drugie, zakres zastosowania jest za wąski w tym sensie, że przewiduje głównie zarządzanie działalnością połowową na wodach terytorialnych i w trzech obszarach poza tajlandzką w.s.e., w odniesieniu do których Tajlandia nie posiada obecnie uzgodnień lub pozwoleń na prowadzenie połowów. Aby zakres zastosowania był skuteczny, powinien stosować się do wszystkich statków prowadzących połowy na wodach Tajlandii oraz statków tajlandzkich prowadzących połowy poza w.s.e. Po trzecie, opracowanie projektu poprzedziła ratyfikacja przez Tajlandię UNCLOS z 2011 r., a tekst w proponowanym brzmieniu nie transponuje kluczowych międzynarodowych zasad ochrony i zarządzania, takich jak określone w art. 61–64 UNCLOS. Ponadto tekst został sporządzony przed opracowaniem szeregu kluczowych międzynarodowych instrumentów zarządzania rybołówstwem, takich jak MPD-NNN w 2001 r., a zatem nie obejmuje zasad i definicji tego powszechnie akceptowanego, choć niewiążącego tekstu. Na koniec, tekst nie uwzględnia odstrasżającego systemu kar, co osłabia zdolność Tajlandii do spełnienia wymogów art. 73 UNCLOS w odniesieniu do egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz pkt 21 MPD-NNN.
- (81) Artykuł 62 ust. 1 UNCLOS stanowi, że państwa nadbrzeżne muszą przyjąć środki zgodne z tymi, które mają zastosowanie w regionie i na morzu pełnym, w celu zapewnienia długoterminowej stabilności międzystrefowych i daleko migrujących stad ryb oraz propagowania optymalnego wykorzystania zasobów ryb. Tajlandzkie ramy prawne przewidują jedynie ograniczone środki ochrony i zarządzania na wodach terytorialnych.
- (82) Poza UNCLOS z 1982 r. Tajlandia nie ratyfikowała innych międzynarodowych instrumentów prawnych związanych z zarządzaniem rybołówstwem. Biorąc pod uwagę znaczenie Tajlandii jako państwa zbytu, szczególnie w odniesieniu do migrujących gatunków tuńczyka i gatunków tuńczykopodobnych, wnioski te osłabiają wysiłki zmierzające do wypełnienia przez Tajlandię zobowiązań w zakresie współpracy na podstawie UNCLOS (art. 62 i 63 oraz 116 i 117).
- (83) Niedociągnięcia w odniesieniu do wdrażania VMS są niezgodne z ust. 24 pkt 3 MPD-NNN, który stanowi, że państwa powinny stosować kompleksowe i skuteczne środki monitorowania, kontroli i nadzoru w odniesieniu do działalności połowowej od momentu jej rozpoczęcia, poprzez punkt wyładunku, aż do miejsca przeznaczenia, w tym poprzez wdrożenie VMS zgodnie z odpowiednimi normami krajowymi, regionalnymi lub międzynarodowymi. Ratyfikacja i transpozycja środków ochrony i zarządzania z wyżej wymienionych instrumentów międzynarodowych zapobiegłaby uznawaniu tajlandzkiej floty za potencjalnie prowadzącą działania NNN.
- (84) Kodeks odpowiedzialnego rybołówstwa Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa FAO (kodeks postępowania FAO) – również nieprzyjęty przez Tajlandię – zaleca przejrzystość przepisów w zakresie rybołówstwa i ich opracowywania, jak również odpowiednich procesów politycznych i procesów podejmowania decyzji oraz zarządzania (art. 6 ust. 13 i art. 7 ust. 1 pkt 9). Kodeks ustanawia normy i zasady mające zastosowanie do ochrony i rozwoju wszystkich rodzajów rybołówstwa oraz zarządzania nimi, a także obejmuje, między

⁽¹¹⁾ Informacje pochodzące ze strony internetowej: <http://www.iotc.org/sites/default/files/documents/proceedings/2012/coc/IOTC-2012-CoC09-R%5BE%5D.pdf>

⁽¹²⁾ Informacje pochodzące ze strony internetowej: <http://www.iotc.org/documents/report-eleventh-session-compliance-committee-0>

⁽¹³⁾ Informacje pochodzące ze strony internetowej: <http://www.iotc.org/documents/response-possible-infractions-thailand-under-rop>

⁽¹⁴⁾ Informacje pochodzące ze strony internetowej: <http://www.iotc.org/documents/report-eighth-session-iotc-working-party-ecosystems-and-bycatch>

⁽¹⁵⁾ Zob. przypis 12.

innymi, łowienie, przetwórstwo i wprowadzanie do obrotu ryb i produktów rybołówstwa, działalność połowową oraz badania naukowe w dziedzinie rybołówstwa. Brak świadomości znaczenia tych zasad wyrażony przez Departament Rybołówstwa podczas spotkania w listopadzie 2014 r. potwierdza wstępnie wyciągnięte przez Komisję wnioski dotyczące niezapewnienia przez Tajlandię jasnych, kompleksowych i przejrzystych reguł i procedur (jak opisano w motywie 80). Ponadto niedociągnięcia w zakresie identyfikowalności przedstawione w sekcji 3.1 niniejszej decyzji są sprzeczne z zasadą art. 11 ust.1 pkt 11 Kodeksu odpowiedzialnego rybołówstwa FAO, w którym wzywa się państwa do zagwarantowania, aby międzynarodowy i wewnętrzny handel rybą i produktami rybołówstwa odbywał się w zgodzie ze zdrowymi praktykami ochrony i zarządzania przez ulepszenie identyfikacji pochodzenia ryb i produktów rybołówstwa. Biorąc pod uwagę znaczenie Tajlandii jako jednego z największych państw przetwarzających ryby, wydawałoby się, że stosowanie takich zasad ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia zrównoważonej ochrony żywych zasobów zarówno na obszarach przybrzeżnych, jak i na obszarze pełnomorskim, zgodnie z art. 61, 117 i 119 UNCLOS.

- (85) Działania podejmowane przez Tajlandię w zakresie wdrażania instrumentów międzynarodowych nie są zgodne z zaleceniami zawartymi w pkt 10 MPD-NNN, zgodnie z którymi kwestią priorytetową powinno być dla państw ratyfikowanie porozumienia UNFSA, przyjęcie go lub przystąpienie do niego. Komisja uważa, że niniejsze zalecenie ma szczególne znaczenie dla Tajlandii, która ma dużą flotę statków rybackich biorących udział w połowach na gatunki masowo migrujące (głównie tuńczyka w obszarach IOTC i być może w obszarze WCPFC).
- (86) Uwzględniając sytuację wyjaśnioną w niniejszej części decyzji oraz na podstawie stanu faktycznego ustalonego przez Komisję i oświadczeń złożonych przez Tajlandię, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 3 i 6 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że Tajlandia nie wypełniła obowiązków spoczywających na niej na mocy prawa międzynarodowego w odniesieniu do międzynarodowych przepisów, regulacji oraz środków ochrony i zarządzania.

3.4. Szczególne ograniczenia krajów rozwijających się

- (87) Przypomina się, że według wskaźnika rozwoju społecznego ONZ (UNHDI) Tajlandia jest państwem o wysokim stopniu rozwoju społecznego (89. miejsce wśród 187 państw). Przypomina się również, że zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającym instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju⁽¹⁶⁾ Tajlandia została wymieniona w kategorii krajów i terytoriów o średnio-wysokich dochodach⁽¹⁷⁾.
- (88) Należy odnotować, że zgodnie z art. 20 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja zaakceptowała powiadomienie od Tajlandii jako państwa bandery z dniem 6 października 2009 r. Tajlandia potwierdziła, zgodnie z wymogami art. 20 ust. 1 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że ma ona krajowe ustalenia w zakresie wdrożenia, kontroli i egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz środków ochrony i zarządzania, których muszą przestrzegać jej statki rybackie.
- (89) Należy jednak także zauważyć, że Unia sfinansowała już specjalne działanie w zakresie pomocy technicznej dla Tajlandii w odniesieniu do zwalczania połowów NNN w 2011 r.⁽¹⁸⁾
- (90) Biorąc pod uwagę wyżej wymieniony ranking według wskaźnika rozwoju społecznego ONZ oraz spostrzeżenia poczynione podczas wizyt w latach 2011–2014, nie istnieją dowody wskazujące na to, że niewypełnienie przez Tajlandię jej obowiązków na mocy prawa międzynarodowego jest wynikiem niskiego poziomu rozwoju. Nie ma namacalnych dowodów umożliwiających powiązanie niedociągnięć w zakresie monitorowania i kontroli połowów oraz nadzoru nad nimi ze słabymi możliwościami i infrastrukturą. Tajlandia nigdy nie twierdziła, że ograniczenia rozwojowe wpływają na jej zdolność do zapewnienia skutecznych systemów zarządzania i kontroli, i dopiero niedawno (listopad 2014 r.) zwróciła się o wsparcie ze strony UE w celu polepszenia identyfikowalności i systemów świadectw połowowych. Komisja pozytywnie odpowiedziała na ten ogólny wniosek.
- (91) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej sekcji oraz na podstawie faktów ustalonych przez Komisję i oświadczeń wydanych przez to państwo, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 7 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że poziom rozwoju Tajlandii nie ma negatywnego wpływu na jej stopień zaawansowania i ogólną działalność w odniesieniu do rybołówstwa.

⁽¹⁶⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41.

⁽¹⁷⁾ Wykaz odbiorców oficjalnej pomocy rozwojowej: <http://www.oecd.org/dac/stats/documentupload/DAC%20List%20of%20ODA%20Recipients%202014%20final.pdf>

⁽¹⁸⁾ Zob. przypis 7.

4. WNIOSKI DOTYCZĄCE MOŻLIWOŚCI UZNANIA PAŃSTWA TRZECIEGO ZA NIEWSPÓŁPRACUJĄCE

- (92) Biorąc pod uwagę wnioski wyciągnięte w odniesieniu do niewywiązania się przez Tajlandię z obowiązków spoczywających na niej na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie bandery, państwie portu, państwie nabrzeżnym lub państwie zbytu oraz w odniesieniu do niepodjęcia działań w celu zapobiegania połowom NNN oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zgodnie z art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, państwo to należy powiadomić o możliwości uznania go przez Komisję za niewspółpracujące państwo trzecie w zakresie zwalczania połowów NNN.
- (93) Zgodnie z art. 32 ust. 1 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja powinna powiadomić Tajlandię o możliwości uznania jej za niewspółpracujące państwo trzecie. Komisja powinna również podjąć wobec Tajlandii wszelkie działania określone w art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN. W celu zapewnienia sprawnego zarządzania należy ustalić okres, w którym wymienione państwo może odpowiedzieć na piśmie na powiadomienie i dokonać naprawy sytuacji.
- (94) Ponadto należy stwierdzić, że powiadomienie Tajlandii o możliwości uznania jej za państwo, które zdaniem Komisji jest państwem niewspółpracującym, do celów niniejszej decyzji, nie wyklucza ani nie powoduje automatycznie żadnego późniejszego działania podejmowanego przez Komisję lub Radę na potrzeby określenia i ustanowienia wykazu państw niewspółpracujących,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł

Niniejszym powiadamia się Tajlandię o możliwości uznania jej za niewspółpracujące państwo trzecie w zakresie zwalczania nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów.

Sporządzono w Brukseli dnia 21 kwietnia 2015 r.

W imieniu Komisji

Karmenu VELLA

Członek Komisji
